

POSTANOWIENIE

Dnia 27 kwietnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak

w sprawie z powództwa A. B.
przeciwko Izbie Administracji Skarbowej w [...].
o odprawę emerytalną,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 27 kwietnia 2021 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 6 listopada 2019 r., sygn. akt VIII Pa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 1.350 zł
(jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt) tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia 6 listopada 2019 r., w sprawie z powództwa A.B. przeciwko Izbie Administracji Skarbowej w [...]. o odprawę emerytalną, na skutek apelacji pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego w G. z dnia 27 marca 2019 r., którym zasądzono od pozwanej na rzecz powódki kwotę 46.100,94 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 kwietnia 2018 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 1.800 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 1 i 2 w ten sposób, że powództwo oddalił (pkt 1) oraz zasądził od powódki na rzecz pozwanej kwotę 2.700 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt 2), a także obciążył kosztami postępowania

apelacyjnego powódkę i z tego tytułu zasądził od niej na rzecz pozwanej kwotę 1.350 zł (pkt 3).

Sąd Rejonowy ustalił, że powódce przedstawiono nowe warunki zatrudnienia w Izbie Administracji Skarbowej na podstawie art. 170 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz.U. z 2016 r., poz. 1948 ze zm., dalej jako ustawa wprowadzająca). Powódka nie przyjęła nowych warunków zatrudnienia w związku z czym jej stosunek pracy wygasł z dniem 31 sierpnia 2017 r. Od dnia 23 sierpnia 2017 r. do dnia 11 lutego 2018 r. powódka przebywała na zwolnieniu lekarskim. Decyzją z dnia 21 lutego 2018 r., po rozpoznaniu wniosku z dnia 9 stycznia 2018 r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w P. przyznał jej emeryturę z dniem 9 lutego 2018 r. Powódka otrzymała wcześniej odprawę pieniężną likwidacyjną na podstawie art. 170 ust. 4 ustawy wprowadzającej. Sąd Rejonowy uwzględniając powództwo stwierdził, że związek czasowy lub funkcjonalny między rozwiązaniem stosunku pracy a przejściem na emeryturę zostaje zachowany w pewnych wypadkach także wtedy, gdy spełnienie warunków uzyskania emerytury nastąpiło po rozwiązaniu stosunku pracy, jeśli spełnienie wszystkich przesłanek nabycia prawa do emerytury nie nastąpiło w dniu rozwiązania stosunku pracy, lecz w niedalekiej przyszłości po tej dacie. W tej sprawie, wobec nieprzyjęcia przez powódkę nowych warunków zatrudnienia w związku z realizacją reformy administracji, stosunek pracy wygasł z mocy prawa z dniem 31 sierpnia 2017 r., a jego konsekwencją było przyznanie powódce z dniem 9 lutego 2018 r. prawa do emerytury.

Uwzględniając wniesioną przez pozwaną apelację, Sąd Okręgowy przyjął dokonane przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne za własne, dokonał jednak ich odmiennej oceny prawnej. Zdaniem Sądu Okręgowego, między ustaniem stosunku pracy a nabyciem przez powódkę emerytury nie istniał jakikolwiek związek, a tym samym długość okresu między tymi zdarzeniami nie miała znaczenia. Powódka osiągnęła wiek emerytalny dopiero w dniu 9 lutego 2018 r.

Wyrok Sądu Okręgowego w zakresie punktów 2 i 3 powódka zaskarżyła skargą kasacyjną, zarzucając naruszenie prawa materialnego - art. 94 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2020 r., poz. 265 ze zm.) w związku z art. 92¹ § 1 k.p. Powódka wniosła o

uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i orzeczenie co do istoty sprawy przez zmianę wyroku Sądu Okręgowego i oddalenie apelacji, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania, a ponadto o zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów postępowania.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powódka powoła się na istotne zagadnienie prawne, potrzebę wykładni przepisów i oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. Zdaniem powódki rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy będzie wymagał zarzut naruszenia art. 170 ust. 4a ustawy wprowadzającej, który zdaje się wyłączać uprawnienie do odprawy emerytalnej w stosunku do osób, które otrzymały odprawę likwidacyjną opisaną w art. 170 ust. 1 tej ustawy. Według powódki w tej sprawie sytuacja jest odmienna i może budzić wątpliwości co do możliwości zastosowania tego przepisu. Odprawa likwidacyjna należy się bowiem w dacie rozwiązania stosunku pracy, a odprawa emerytalna dopiero po spełnieniu się wszystkich przesłanek, tj. po przejściu na emeryturę. Rozdzielenie czasowe tych momentów rodzi wątpliwości co do możliwości zastosowania tego przepisu. Ponadto istnieją wątpliwości, czy powódce należy się odprawa likwidacyjna czy też jedynie odprawa na podstawie ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunku pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 1969 ze zm., dalej jako ustawa o zwolnieniach grupowych), bowiem mimo uchwały Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2019 r., III PZP 5/18 (LEX nr 2609242), nadal istnieje rozbieżność w tym zakresie.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej wynikać ma natomiast z oczywiście błędnej oceny Sądu Okręgowego co do braku związku między rozwiązaniem umowy o pracę a przejściem powódki na emeryturę. Niewielki odstęp czasowy między wygaśnięciem stosunku pracy a przejściem na emeryturę, korzystanie w tym czasie przez nią ze zwolnienia lekarskiego, połączone z niemożnością nabycia uprawnień do tej odprawy u innego pracodawcy w świetle zaprezentowanego w podstawach skargi orzecznictwa uzasadnia jednoznacznie istnienie omawianego związku.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwana wniosła o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania oraz zasądzenie od powódki kosztów postępowania kasacyjnego według norm prawem przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości prawne lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3), lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

W orzecznictwie utrwalony jest pogląd, że Sąd Najwyższy, jako sąd kasacyjny, nie jest sądem zwykłej trzeciej instancji, zaś skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie. Rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje wyłącznie z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c. Dlatego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wśród istotnych wymagań skargi kasacyjnej ustawodawca wymienił obowiązek złożenia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie. Spełnienie tego wymogu polega na przedstawieniu odpowiedniego, wyodrębnionego wywodu prawnego, w którym skarżący wykaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek. Ustawodawca celowo wyodrębnił w oddzielnych przepisach art. 398⁴ k.p.c. obowiązek przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (§ 1) i obowiązek przedstawienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz z uzasadnieniem (§ 2). Są to dwa odrębne, kreatywne elementy skargi kasacyjnej, które spełniają określone cele i podlegają ocenie Sądu Najwyższego, na różnych etapach postępowania kasacyjnego. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą

być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione, a dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. nie wystarczy odesłanie do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw pozostałych elementów konstrukcyjnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134).

Skarżąca we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołała się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), potrzebę wykładni przepisów prawnych (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) oraz oczywistą zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżąca wykazała istnienie tych przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania.

Dla przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w związku z występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) konieczne jest przedstawienie problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni. Zagadnieniem prawnym jest bowiem zagadnienie, które wiąże się z określonymi przepisami prawa materialnego lub procesowego, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia konkretnej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie na zagadnienie prawne uzasadniające wnioski o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez jego sformułowanie jako problemu prawnego wymagającego rozstrzygnięcia, określenie przepisów prawa, w związku z którymi powstało i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do rozważenia, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 Nr 1, poz. 11; z dnia 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, poz. 51; z dnia 10 stycznia 2012 r., I UK 305/11, LEX nr 1215784; z dnia 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; z dnia 10 września 2014 r., I CSK 729/13, LEX nr 1532950; z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, LEX nr 1622307; z dnia 14 kwietnia 2015 r., II PK

217/14, LEX nr 678073; z dnia 28 października 2015 r., I PK 17/15, LEX nr 2021940; z dnia 14 stycznia 2016 r., II CSK 382/15, LEX nr 2090999). Ponadto, istotnym zagadnieniem prawnym w rozmiennieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego rozstrzygnięcie może przyczynić się do rozwoju prawa. W konsekwencji nie można uznać, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeśli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii przedstawianej w skardze i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468; z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 328/11, LEX nr 1215423; z dnia 19 marca 2012 r., II PK 294/11, LEX nr 1214578; z dnia 10 kwietnia 2018 r., I CSK 733/17, LEX nr 2495968; z dnia 10 kwietnia 2018 r., II PK 143/17, LEX nr 2525398; z dnia 19 kwietnia 2018 r., I CSK 709/17, LEX nr 2486162; z dnia 23 maja 2018 r., I CSK 33/18, LEX nr 2508114).

Z kolei oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na twierdzeniu o istnieniu potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 23 maja 2018 r., I CSK 31/18, LEX nr 2508113; z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, LEX nr 424365). Powołanie się na tę przyczynę kasacyjną zakłada więc nie tylko wskazanie przepisu prawa i stwierdzenie, że - w ocenie skarżącego - wywołuje on wątpliwości. Konieczne jest również wykazanie, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, wyjaśnienie na czym one polegają, ich uzasadnienie, a także wskazanie rozbieżnych wariantów interpretacyjnych, z odwołaniem się do dotychczasowych poglądów orzecznictwa i dostępnego piśmiennictwa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2018 r., IV CSK 571/17, LEX nr 2497706), a w szczególności przytoczenie i poddanie analizie rozbieżnych orzeczeń sądów w celu wykazania, że rozbieżności te mają swoje źródło w różnej wykładni przepisu, bądź

też przedstawienia argumentów wskazujących, że wykładnia przeprowadzona przez sąd drugiej instancji sprzeczna jest z jednolitym stanowiskiem doktryny lub orzecznictwa Sądu Najwyższego (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 2018 r., III UK 123/17, LEX nr 2496319).

Natomiast oczywista zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), wynika zwykle z oczywistego, widocznego *prima facie* naruszenia przepisów prawa polegającego na sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji. Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ § 1 k.p.c., lecz o naruszenie kwalifikowane (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109; z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494; z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100, czy wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616). Przy czym w judykaturze przyjmuje się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185; z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133). Skarżący musi więc wykazać, że następstwa wytkniętej w skardze wadliwości postępowania i orzekania były tego rodzaju (bądź skali), że kształtowały one lub współkształtowały treść kwestionowanego w sprawie orzeczenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 lutego 1997 r., I CKN 57/96, OSNC 1997 nr 6-7, poz. 82; z dnia 24 października 2006 r., II PK 38/06, LEX nr 950620 oraz wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 17 marca 2006 r., I CSK 63/05, LEX nr 179971; z dnia 5 grudnia 2007 r., II PK 103/07, LEX nr 863973; z dnia 16 czerwca 2011 r., III UK 213/10, LEX nr 950436) oraz wskazać konkretne, naruszone przez

sąd przepisy i przytoczyć odpowiednie argumenty wyjaśniające, dlaczego te przepisy zostały, jego zdaniem, w tak ewidentny sposób naruszone. A zatem, skoro uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania odwołujące się do przyczyny określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., powinno koncentrować się na wykazaniu „oczywistości” zasadności skargi, to nie może sprowadzać się do odwołania się do uzasadnienia podstaw kasacyjnych bądź też do ich powtórzenia choćby nawet w zmodyfikowanej formie, ani być sformułowane w sposób, który wymagałby oceny ich zasadności (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2018 r., IV CSK 618/17, LEX nr 2500419).

Kierując się rozważaniami dokonanymi powyżej stwierdzić trzeba, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia wyżej określonych kryteriów. Zagadnienie prawne, jako przesłanka przyjęcia skargi do rozpoznania, musi rzeczywiście występować w sprawie i mieścić się w zakresie problematyki, która podlega rzeczywistemu badaniu w postępowaniu kasacyjnym. Natomiast skarżąca oparła sformułowane przez siebie problemy prawne na tle wykładni art. 170 ust. 1 i art. 170 ust. 4a ustawy wprowadzającej oraz art. 8 k.p., które to przepisy w ogóle nie zostały powołane w podstawach wniesionej skargi kasacyjnej. Zgodnie z art. 398¹³ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw. Jest więc związany granicami skargi kasacyjnej wyznaczonymi jej podstawami, co oznacza, że nie może uwzględniać naruszenia żadnych innych przepisów niż wskazane przez skarżącego. Sąd Najwyższy nie jest bowiem uprawniony do samodzielnego dokonywania konkretyzacji zarzutów lub też stawiania hipotez co do tego, jakiego aktu prawnego (przepisu) dotyczy podstawa skargi. Nie może także zastąpić skarżącego w wyborze podstawy kasacyjnej, jak również w przytoczeniu przepisów, które mogłyby być naruszone przy wydawaniu zaskarżonego orzeczenia. Sąd Najwyższy może zatem skargę kasacyjną rozpoznawać tylko w ramach tej podstawy, na której ją oparto, odnosząc się jedynie do przepisów, których naruszenie zarzucono (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 2010 r., I PK 78/10, LEX nr 725005). Niemożliwe jest więc przyjęcie skargi do rozpoznania ze względu na okoliczności, które wykraczają poza podstawy tego środka zaskarżenia, a więc nie mogą być uwzględnione przy jego rozpoznaniu.

Dlatego też nie może stanowić okoliczności uzasadniającej wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania konieczność dokonania wykładni przepisu, którego naruszenia skarżący nie zarzuca równocześnie w podstawach tej skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 23 września 2008 r., I PK 80/08, LEX nr 784907; z dnia 7 lutego 2019 r., I UK 29/18, LEX nr 2617355). Nie stanowi go też tym bardziej podnoszona przez autora skargi potrzeba rozpoznania przez Sąd Najwyższy zarzutu apelacji strony przeciwnej.

Drugie z zagadnień prawnych zostało już rozstrzygnięte przez Sąd Najwyższy, co skarżąca sama zauważa, wskazując, że istnieje orzecznictwo Sądu Najwyższego, w którym podnoszone kwestie były już poruszane między innymi w uchwale z dnia 23 stycznia 2019 r., III PZP 5/18 (OSNP 2019 nr 7, poz. 80) czy w wyroku z dnia 22 stycznia 2020 r., I PK 217/18 (LEX nr 2783269). Sąd Najwyższy w przywołanej uchwale z dnia 23 stycznia 2019 r., III PZP 5/18, stwierdził, że pracownikowi o statusie członka korpusu służby cywilnej, którego stosunek pracy wygaś na podstawie art. 170 ust. 1 ustawy wprowadzającej, przysługuje odprawa pieniężna na podstawie art. 8 ustawy o zwolnieniach grupowych. W konkluzji wyrażonej w uzasadnieniu powołanej uchwały, prawidłowa wykładnia art. 170 ust. 4 ustawy wprowadzającej nakazuje, w zakresie przysługującej odprawy z tytułu wygaśnięcia stosunku pracy na podstawie art. 170 ust. 1 tej ustawy, odpowiednio stosować do pracowników KAS (niebędących funkcjonariuszami ani urzędnikami Służby Cywilnej zatrudnionymi na podstawie mianowania), art. 8 ustawy o zwolnieniach grupowych na podstawie odesłania zawartego w art. 9 ust. 1 ustawy o służbie cywilnej. Wskazane wyżej stanowisko podzielił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 22 stycznia 2020 r., I PK 217/18. Ponadto zagadnienia prawne sformułowane w skardze kasacyjnej bazują na założeniu, że Sąd drugiej instancji dokonał błędnej wykładni art. 170 ust. 1 i 4a ustawy wprowadzającej, w sytuacji gdy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, co zauważa zresztą sam autor skargi kasacyjnej, Sąd Okręgowy uznał, iż w sprawie nie zachodzi związek między ustaniem stosunku pracy a nabyciem prawa do emerytury przez powódkę. Zatem jak wskazuje na to uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia, Sąd odwoławczy w ogóle nie dokonywał oceny art. 170 ustawy wprowadzającej. W związku z powyższym w sprawie nie występuje również potrzeba wykładni powołanych przepisów prawnych.

Skarżąca nie wykazała także wystąpienia oczywistej zasadności skargi, ponieważ we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania brak wskazania jakiegokolwiek przepisu, którego naruszenie miałyby postać naruszenia kwalifikowanego, widocznego na „pierwszy rzut oka”. Mimo wskazania w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania na istnienie „zaprezentowanego orzecznictwa”, w uzasadnieniu wniosku nie tylko nie odniesiono się do orzecznictwa dotyczącego wykładni pojęcia „związku”, w jakim musi pozostawać ustanie stosunku pracy z przejściem na emeryturę, aby pracownik mógł nabyć prawo do jednorazowej odprawy z tego tytułu (w tym np. uchwały Sądu Najwyższego w składzie 7 sędziów z dnia 28 czerwca 2017 r., III PZP 1/17, OSNP 2018 nr 1, poz. 1; uchwały Sądu Najwyższego z dnia 6 sierpnia 1998 r., III ZP 22/98, OSNAPIUS 1998 nr 24, poz. 713 czy wyroków Sądu Najwyższego: z dnia 12 kwietnia 2018 r., I PK 17/17, LEX nr 2475060; z dnia 25 maja 2016 r., II PK 130/15, M.P.Pr. z 2016 r. nr 8, poz. 420-421; z dnia 1 kwietnia 2015 r., II PK 136/14, LEX nr 1666017; z dnia 6 września 2011 r., II PK 30/11, LEX nr 988156; z dnia 22 listopada 2017 r., II PK 316/15, LEX nr 2434446), lecz przede wszystkim nie wskazano przepisu, który miał zostać rażąco naruszony przez Sąd Okręgowy. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, by Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w jej podstawach lub ich uzasadnieniu pozostałych elementów kreatywnych skargi ani tym bardziej się ich domyślać (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134).

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, orzekając o kosztach postępowania kasacyjnego stosownie do art. 98 § 1 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c.

